

Arrest

nr. 194 596 van 6 november 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. SCHREURS
Residentie Prinsenhof, Sint - Katarinaplein 15/3
3500 HASSELT

tegen:

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 februari 2017 en de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging houdende bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies) van 8 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat C. SCHREURS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, en afkomstig te zijn van Nar Wasi, district Behsud, provincie Nanagrhar, waar u uw hele leven woonde. U bent tot uw elfde of twaalfde naar school gegaan, en werkte vanaf uw negende in de garage van uw vader, waar u wagens verfde. Na de dood van uw vader nam u de garage over en bleef u instaan voor het verven van auto's.

Op een dag werd er een auto van de politie binnengebracht om te laten verven. U kreeg het werk die dag niet meer af, en ging naar huis. Toen u de volgende dag terugkeerde naar uw werkplaats werd u opgewacht door de politie, die u ervan beschuldigde dat u een bom onder de auto geplaatst zou hebben. U werd meegenomen naar het politiekantoor, waar men u met geweld ondervroeg en tien dagen lang opsloot, waarna uw familie u voorwaardelijk vrij kon krijgen.

Toen u enkele dagen later terugkeerde naar uw garage, vond u daar een dreigbrief van de taliban, die u door een naburige winkelier liet voorlezen. U werd er van beschuldigd een spion te zijn, en er werd u gevraagd u aan de taliban over te geven. U dook onder bij uw oom in Qasaba, waar u ongeveer een maand verbleef terwijl hij uw vlucht uit het land regelde.

Onderweg naar België werd u in Iran tien dagen lang vastgehouden door onbekenden, tot uw familie aan de kidnappers losgeld betaalden. U kwam aan in België op 31 oktober 2015 en vroeg asiel aan op 3 november 2015. Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: een taskara, een taskara van uw vader, de brief van de taliban, een brief van de politie, een brief van de dorpsoudsten, en een vergunning van uw garage.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op de asielaanvraag rust de verplichting om bij aanvang van de procedure de volledige medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag.

De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielaanvragen, reisroutes en reisdocumenten. Hoewel u tijdens de inleiding van het gehoor duidelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er moet vooraleerst op gewezen worden dat er ernstige twijfels bestaan over de door u opgegeven leeftijd. Het CGVS dient immers vast te stellen dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U gaf tijdens het interview met de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aan dat u op het ogenblik van het interview minderjarig zou zijn. U verklaarde immers geboren te zijn op 30 november 1999 (verklaring DVS dd. 15 maart 2016, afdeling 4.), dus op dat moment en op het moment van het gehoor voor et CGVS minderjarig. Er werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd door het Universitair ziekenhuis St. Rafaël (KU Leuven), Faculteit Geneeskunde, Departement Tandheelkunde, Capucijnenvoer 7, 3000 Leuven op 6 november 2015, dat uw minimumleeftijd hoger zou liggen dan u beweerde. Uit onderzoek is immers gebleken dat u op 6 november 2015 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, namelijk minimaal 21,3 jaar, mogelijk nog ouder.

Toen u voor het CGVS gevraagd werd wanneer u geboren werd, gaf u bovendien aan dat u ongeveer 18 jaar oud zou zijn (CGVS p. 3), dus nog een andere leeftijd dan degene die u op basis van uw verklaring voor de DVZ zou moeten hebben, namelijk ongeveer 17 jaar oud. Uw taskara vermeldt dan weer dat u in 1388 (maart 2009 – maart 2010) 11 jaar oud was (document 1). Dit is een zodanig aanzienlijk verschil met wat het medisch onderzoek vaststelt, dat het niet verklaard kan worden door bijvoorbeeld de onachtzaamheid van uw ouders bij het onthouden van uw geboortedatum. Er kan daarom ernstig getwijfeld worden aan de echtheid van deze taskara. Nadat u gewezen werd op de bevinding van het medisch onderzoek (CGVS p. 3, 4), bleef u bij uw eerdere leeftijdsverklaring. Het heeft er bijgevolg alle schijn van weg dat u de Belgische asielinstanties doelbewust probeert te misleiden door u gevoelig jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent, en dat u hiervoor ook een taskara voorlegde die niet correct uw leeftijd vermeldt, in weerwil van de medewerkingsplicht. Uw bereidwilligheid om een mogelijk vals document voor te leggen en om een dergelijke onwaarheid vol te houden in weerwil van medisch bewijs ondergraaft uw algemene geloofwaardigheid danig.

Bovendien vertoont uw relaas ten tweede een aantal tegenstrijdigheden, zowel intern als met uw verklaringen bij uw intakegesprek, uw verklaringen voor de DVZ, en extern beschikbare informatie. Primo, en meest in het oog springend, is het feit dat u bij uw intakegesprek nog verklaarde dat u vluchtte uit Afghanistan wegens bedreigingen door de taliban omwille van samenwerking van uw vader met de politie (fiche niet begeleide minderjarige, afdeling "motief voor immigratie naar België"). Voor de DVZ en het CGVS verklaarde u echter dat u net problemen had met de politie (vragenlijst CGVS dd. 15 maart 2015, afdeling 3.5.; CGVS p.,10) en dat u daar bovenop bedreiging ontving van de taliban omdat ze u er zelf van verdachten dat u een spion was (CGVS p. 10, 11). Gewezen op deze uiteenlopende verklaringen, stelt u louter dat uw vader ook hetzelfde werk deed als u, namelijk auto's herstellen van onder meer de politie, maar dat hierover geen sprake was in de bedreigingen van de taliban (CGVS p.

11). Dit verklaart echter niet waarom u initieel iets anders zei, en kan de tegenstrijdigheid dan ook niet verschonen. Aangezien uw vrees voor vervolging rust op een bedreiging geuit naar aanleiding van het optreden van de politie tegen u, raakt het bestaan van een verklaring die de bedreiging net toeschrijft aan de samenwerking van uw vader met de politie dan ook aan de kern van uw vervolgingsrelaas.

Secundo gaf u tijdens uw gehoor voor de DVZ aan dat de politieauto die u in de problemen bracht, werd binnengebracht voor zowel herstellingen als een verfbeurt, voor een totale kostprijs van 500 kalдар (vragenlijst CGVS dd. 15 maart 2015, afdeling 3.5.). Voor het CGVS verklaart u echter dat de auto reeds hersteld was, en uw garage enkel nog het verfwerk voor zijn rekening moest nemen, voor een prijs van 4500 kalдар (CGVS p. 11, 12). Toen u hierop gewezen werd weet u deze tegenstrijdigheid aan de manier waarop het interview voor de DVZ verlopen was (CGVS p. 12), een uitleg die niet aanvaard kan worden gezien het feit dat het verslag u werd voorgelezen en u dit tekende (vragenlijst CGVS dd. 15 maart 2015); u had dus de mogelijkheid om dergelijke fouten te doen corrigeren. Deze tegenstrijdigheid raakt niet aan de kern van uw verhaal, maar het feit dat u twee afwijkende versies van de feiten geeft tast de geloofwaardigheid van uw relaas wel aan.

Tertio is uw verhaal intern inconsistent wat betreft de stallingsplaats van de politieauto na het einde van uw werkdag. Initieel verklaart u immers dat de auto in uw garage was geplaatst, en dat die 's nachts op slot was (CGVS p. 12). Gevraagd hoe iemand dan aan de auto zou kunnen raken om een bom te plaatsen, verandert u echter uw verhaal en verklaart u dat de binnenkant van de garage erg klein is en de auto eigenlijk buiten stond, wat u voor gewoonlijk verklaart in Afghanistan (CGVS p. 12). Omdat u geen enkel fotografische bewijs van uw garage voorlegt (CGVS p. 8), is het onmogelijk om na te gaan wat voor type garage u in Afghanistan bezat, en uw snel wijzigende verklaring komt bovendien eerder geïmproviseerd over. Ook hier dient te worden vastgesteld dat uiteenlopende versies van de feiten de geloofwaardigheid van uw relaas verder eroderen, met als bijkomende bedenking dat mocht de politiewagen inderdaad binnen in een afgesloten garage hebben gestaan, het maar moeilijk te geloven zou zijn dat de taliban ongemerkt een bom zouden hebben kunnen plaatsen; de politie zouden in dat geval sporen van inbraak hebben moeten opmerken.

Ten derde dient te worden vastgesteld dat uw relaas op een aantal punten weinig doorleefd en vaag is, en tevens een aantal onwaarschijnlijkheden en lacunes vertoont. Primo zijn uw verklaringen over de periode van uw opsluiting opvallend repetitief en summier; toen u gevraagd werd om uw arrestatie in detail te beschrijven, herhaalde u de korte feitelijke opsomming die u eerder gaf bij uw asielrelaas, met als enige toevoeging dat er een zak over uw hoofd werd getrokken (vergelijk CGVS p. 10, p. 13). De daaropvolgende antwoorden zijn erg generisch ("een gewone simpele kamer", "een lege kamer"), en komen er steeds slechts op aangeven van de vraagsteller en niet spontaan (CGVS p. 13, 14). Ook kan u over uw bezigheid gedurende de opsluiting niets vertellen; u deed hoegenaamd de hele tijd niets (CGVS p. 14). Dit gebrek aan doorleefdheid komt maar vreemd over, zeker voor iemand die tien dagen lang onterecht opgesloten en geslagen zou zijn; er mag van u verwacht worden dat u hier spontaan een impressionistisch beeld van zou kunnen schetsen, waar u zelfs na aandringen niet in slaagde.

Secundo is het ook markant dat, op het moment dat u na het einde van uw opsluiting de dreigbrief ontdekte, u hier niet naar de politie mee bent gegaan, zo niet om hun bescherming te vragen, dan toch om het in te brengen als relevant element om uw onschuld aan te tonen; als u samenwerkte met de taliban, zouden ze u geen dreigbrieven sturen. Hier op gewezen, wijt u dit aan uw angst op dat moment (CGVS p. 15), maar deze verklaring overtuigt niet, daar u tevens verklaart dat u voor uw vertrek nog een maand lang bij uw oom ondergedoken was (CGVS p. 11), met niets om handen (CGVS p. 16); dit gaf u ruimschoots de tijd en mogelijkheid om nuchter na te denken over uw situatie, en de dreigbrief aan te brengen als een element in uw dossier.

Aansluitend hierop is het tertio markant hoe weinig doorleefd ook uw beschrijving van deze periode van onderduiken bij uw oom is. Ook hier verklaart u hele dagen lang niets om handen te hebben gehad; u at en u bad (CGVS p. 16). Dit valt maar moeilijk te geloven; u zat niet opgesloten op een verlaten eiland, maar in een wijk van een miljoenenstad, inwonend bij een gezin. Maar desalniettemin kan u zich niet één gesprek herinneren dat u in die tijd voerde met bijvoorbeeld de kinderen aldaar (CGVS p. 16). Dat u hen niets te zeggen had omdat het maar kinderen waren (CGVS p. 16), overtuigt niet: iemand die dertig dagen niets om handen heeft zal zelfs een kinderachtig gesprek als een verademing ervaren. Uw bewering dat u dertig dagen bij uw oom was ondergedoken kan dus niet overtuigen.

Quarto is het vreemd dat u zowel te lijden had onder verdachtmakingen van de politie, als van de taliban. Met name de bedreiging van de taliban lijkt moeilijk te verklaren: u was door de politie afgevoerd met een zeker machtsvertoon en een zak over uw hoofd, zat tien dagen lang opgesloten (CGVS p. 10, 13), en uw moeder moest de ouderen van het dorp inschakelen om u nog maar voorwaardelijk vrij te krijgen (CGVS p. 10). Dat u geen vriend was van de politie, kreeg op dat moment dus ruime ruchtbaarheid, waardoor de keuze van de taliban om u de schuld voor de ontdekking in de schoenen te schuiven en u te bedreigen, maar moeilijk te geloven valt. Hier op gewezen kan u zelf ook geen goede verklaring geven (CGVS p. 15). Dit is een element dat uw relaas verder ondergraaft.

Op basis van deze opeenstapeling van tegenstrijdigheden en andere elementen die uw relaas ongeloofwaardig maken, dient daarom te worden besloten dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke betekenis heeft, noch dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in art. 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De neergelegde documenten vermogen het niet de appreciatie van het CGVS te wijzigen, wel integendeel. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas te herstellen. Bovendien dient hier nog aan te worden toegevoegd dat uit toegevoegde informatie blijkt dat in Afghanistan allerlei documenten eenvoudig te verkrijgen zijn, het zij via corruptie of door ze te laten namaken.

Daarenboven is er supra al op gewezen dat de leeftijd aangegeven op uw taskara sterk afwijkt van uw medisch vastgestelde leeftijd, en bovendien verschilt ook de datum van uitgifte van de datum van de stempel, waardoor deze uw relaas eerder ondergraaft dan het te ondersteunen. Bijkomend dient ook te worden vastgesteld dat u zich niet bewust was van de inhoud van de brief van de Afghaanse politie die u voorlegde, die u zelfs niet éénmaal door iemand aan u had laten voorlezen (CGVS p. 18, 19). Dit wijst op een gebrek aan interesse in uw eigen zaak van uw kant, waar u ook op gewezen is tijdens het gehoor (CGSV p. 19), en welke een extra element is om aan het bestaan van een vrees in uwer hoofde te twijfelen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het

conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel. Met name valt hieronder ook uw woonplaats, het dorp Nar Wasi.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisereerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker als volgt:

"Verzoeker meent de hieronder toegelichte middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivering van de bestreden beslissing dd 8.2.2017 met bevel om het grondgebied te verlaten.

De uitvaardiging van het bevel tot verlaten grondgebied schendt art. 3 E.V.R.M en art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie., de motiveringsverplichting als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, en zoals vervat in art. 62 vreemdelingenwet en art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van de beginselen van behoorlijk bestuur, rechtszekerheid en het zorgvuldigheidsprincipe.

Bovendien is de bestreden beslissing dd 8.2.2017 onvoldoende / onbehoorlijk gemotiveerd, aangezien deze de facto enkel verwijst naar de beslissing van het CGVS dd 1.2.2017, waartegen verzoeker bij onderhavig verzoekschrift ook de nietigverklaring, minstens de hervorming van vordert (zie V.)

Voor haar motivering ter zake verwijst verzoeker dan ook naar hetgeen uiteengezet wordt onder V.

De materiële motiveringsplicht is des te meer geschonden, nu deze inhoudt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn. (zie: A. COOLSAET en I. OPDEBEEK, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, die keure, 1996, 9-11 en 103 en de aldaar aangehaalde rechtspraak: R.v.St., Rammant, nr. 25.491, 18 juni 1985, R.W., 1986- 87, 311; R.v.St., n.v. Cimenteries, nr. 26.852, 9 juli 1986; R.v.St., De Boeck, nr. 34.108, 20 februari 1990.; D. MAREEN, "Hoe verhoudt de materiële motivering zich tôt de formele motivering?", T.B.P., 1997, 723-735.)

De motieven van de bestreden beslissing zijn in casu niet "minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig" (kortom naar recht verantwoord)."

2.2.1. In het belang van een goede rechtsbedeling moet diegene die een beroep doet op de rechter voor elke vordering een afzonderlijke procedure starten om de duidelijkheid van het juridische debat en een snelle en adequate behandeling van de zaak te waarborgen.

Meerdere vorderingen zijn derhalve slechts onder de vorm van één enkel verzoekschrift ontvankelijk indien de doelstelling ervan de goede rechtsbedeling is, meer in het bijzonder indien deze vorderingen, wat hun voorwerpen of hun grondslag betreft, dermate samenhangend zijn dat het kennelijk lijkt dat de gedane vaststellingen of de genomen beslissingen ten aanzien van één van deze vorderingen een weerslag zullen hebben op het resultaat van de andere vorderingen.

Indien meervoudige vorderingen niet voldoende samenhangend zijn in de zin zoals hierboven beschreven, zal enkel de belangrijkste of, bij gelijk belang, de eerste in het verzoekschrift genoemde, worden beschouwd als regelmatig ingediend (RvS, nr. 148.753, 12 september 2005; RvS, nr. 150.507, 21 oktober 2005; RvS, nr. 159.064, 22 mei 2006).

2.2.2. In casu richt verzoeker zijn beroep tegen twee verschillende administratieve beslissingen: een beslissing tot "weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus", genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verzoekschrift, stuk 1), en een "bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker" (bijlage 13quinquies), afgeleverd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (verzoekschrift, stuk 6).

De kwestie is derhalve te bepalen of het belang van een goede rechtsbedeling vereist, en *a fortiori* toelaat, dat deze twee beroepen worden ingediend door middel van één verzoekschrift.

Hoewel er een direct verband bestaat tussen beide bestreden beslissingen, waarbij de tweede werd genomen na de eerste die zij overigens uitdrukkelijk in haar motivering vermeldt, is de Raad van oordeel dat dit verband alleen niet volstaat om aan te tonen dat de weerslag van de gedane vaststellingen of van de ten aanzien van de eerste bestreden beslissing genomen beslissingen op het resultaat van de

andere van die aard zou zijn dat het, in het belang van een goede rechtsbedeling, zou opleggen beide te behandelen in het kader van één beroep.

2.2.3. Voor zover het de eerste bestreden beslissing betreft, moet het beroep immers worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 1, eerste en tweede lid van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet). Dit beroep in volle rechtsmacht, dat steeds van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/69 tot 39/77 van dezelfde wet, die meer bepaald een gewone procedure en een versnelde procedure regelen, desgevallend gepaard gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (inroeping van nieuwe elementen, verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, eventuele indiening van een schriftelijk verslag en van een replieknota, verkorte behandelingstermijnen voor de prioritaire zaken, verkorte termijnen in geval van versnelde procedure).

Voor zover het de tweede bestreden beslissing betreft, moet het beroep daarentegen worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet. Dit annulatieberoep, dat in beginsel niet van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/78 tot 39/85 van dezelfde wet, alsook door de artikelen 31 tot 50 van het Procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: PR RvV), die meer bepaald een annulatieprocedure en een procedure in administratief kort geding regelen, op hun beurt gepaard gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, eventuele indiening van een synthesesmemorie, toepasselijke termijnen in geval van administratief kort geding, modaliteiten van voortzetting van de procedure na administratief kort geding, bijzondere procedures bepaald in het PR RvV).

Er dient te worden vastgesteld dat door de totaal verschillende aard van het geïmplementeerde contentieux en door de specifieke gevolgen, modaliteiten en termijnen die hiermee gepaard gaan, de combinatie van deze twee procedures in één en hetzelfde beroep niet verenigbaar is met een goede rechtsbedeling, doch integendeel de snelle instaatstelling van de dossiers, de duidelijkheid van de te voeren debatten en de behandeling van de zaken binnen de wettelijk opgelegde termijnen schaadt, aangezien de bijzonderheden die aan elk van beide procedures gekoppeld zijn, op elk moment het goede verloop van de andere procedure kunnen vertragen of zelfs hinderen.

2.2.4. Anderzijds biedt een dergelijke combinatie van procedures door middel van één en hetzelfde beroep geen enkel bijzonder voordeel voor verzoeker, ten opzichte van de behandeling van aparte en verschillende verzoekschriften voor elk van de bestreden beslissingen.

Artikel 39/80 van de vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende: *“Indien een beroep tot nietigverklaring van een beslissing tot toegang of tot verblijf samenhangt met een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, heeft de behandeling van het laatstgenoemde beroep voorrang. In voorkomend geval kan de Raad evenwel in het belang van een goede rechtsbedeling beslissen dat hetzij beide beroepen samen worden behandeld en afgedaan, hetzij beslissen dat het onderzoek van het beroep tot nietigverklaring wordt opgeschort totdat een definitieve beslissing over het beroep in volle rechtsmacht is genomen.”* Met toepassing van deze bepaling zal het beroep in volle rechtsmacht in elk geval steeds bij voorrang worden behandeld en behoudt de Raad elke vrijheid om, volgens hetgeen het belang van een goede rechtsbedeling in het voorliggende geval vereist, te beslissen het onderzoek van het annulatieberoep op te schorten of dit beroep tegelijkertijd (maar niet samen) te onderzoeken.

Artikel 39/70 van de vreemdelingenwet, toepasselijk op het beroep in volle rechtsmacht, bepaalt bovendien het volgende: *“Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of terugdrijving gedwongen worden uitgevoerd.”*

Hieruit volgt dat in geval van apart ingediende verzoekschriften tegen twee beslissingen waarvan één tot het contentieux volle rechtsmacht behoort en de andere tot het annulatiecontentieux, de effectiviteit van de door verzoeker ingediende beroepen en de bescherming van zijn rechten tijdens de behandeling van deze beroepen, op dergelijke manier door de wet worden geregeld dat het belang van een goede rechtsbedeling niet beter zou worden gediend in geval van indiening van één verzoekschrift tegen beide bestreden beslissingen.

2.2.5. Gelet op voorgaande ontwikkelingen vertonen beide bestreden beslissingen geen enkel onderling verband van verknochtheid waardoor het belang van een goede rechtsbedeling zou gebieden ze voor de Raad te betwisten door middel van één verzoekschrift.

Rekening houdend met het voorrangsbeginsel van het beroep in volle rechtsmacht, vermeld in voornoemd artikel 39/80, moet de beslissing tot *“weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”*, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, als de belangrijkste van beide bestreden beslissingen worden beschouwd.

Er dient derhalve te worden besloten dat het beroep slechts ontvankelijk is voor zover het de beslissing tot *“weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”*, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, betreft, en onontvankelijk moet worden verklaard voor zover het betrekking heeft op het *“bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker”* (bijlage 13quinquies), uitgereikt door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

3.1.1. Middelen

Omtrent de twijfels van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) over zijn leeftijd wijst verzoeker erop dat hij voor het CGVS aangaf ongeveer 18 jaar oud te zijn, dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) verklaarde ongeveer 17 jaar oud te zijn en dat zijn taskara vermeldt dat hij in 1388 (maart 2009-maart 2010) 11 jaar oud was, drie gegevens die volgens hem elkaar niet tegenspreken en telkens wijzen op een leeftijd van 17 à 18 jaar oud.

Verder stelt verzoeker dat hij op het *“intakegesprek”* niet kon/mocht uitspreken en heel zijn verhaal niet kon/mocht vertellen. Hij stelt dienaangaande als volgt in zijn verzoekschrift: *“Wat verzoeker bedoelde op het intakegesprek (en hij ook zo meedeelde aan het CGVS bij zijn verhoor) is dat de problemen al begonnen zijn voor de dood van zijn vader, dewelke omkwam in een aanslag. Zijn vader werkte voor zijn dood al aan wagens voor de politie, hetgeen resulteerde in bedreigingen door de taliban omwille van samenwerking van zijn vader met de politie. Na de aanslag en de dood van zijn vader (6 à 7 maanden voor het vertrek van verzoeker uit zijn land) diende verzoeker de garage over te nemen, met alle verantwoordelijkheid en problemen vandien. Een en ander zijn dan ook geen uiteenlopende verklaringen, zoals door het CGVS onterecht beweert.”*

Vervolgens stelt verzoeker dat hij op het *“intakegesprek”* niet kon/mocht uitspreken en heel zijn verhaal niet kon/mocht vertellen over het binnenbrengen van de wagen in de garage en de kostprijs. Hij stelt dat hij op het CGVS verklaarde dat de auto reeds was hersteld en dat de garage enkel nog het verfwerk moest uitvoeren voor een prijs van 4500 kaldar. Bij de DVZ bedoelde hij dat de auto reeds was hersteld en dat de garage het verfwerk nog diende uit te voeren voor een prijs van 4500 kaldar, doch hij mocht er niet uitpraten, aldus verzoeker. De verwarring aangaande de stallingsplaats van de auto wijt verzoeker aan *“de vertaling van de tolk ter zitting”*. Hij stelt dienaangaande als volgt: *“De auto stond buiten, de sleutel was bij de politieagent gebleven. De garage van verzoeker is eerder klein, reden waarom de auto niet in de garage stond. Verzoeker kan niet verweten worden geen enkel fotografische bewijs van zijn garage voor te leggen (hierom werd hem nooit verzocht of gevraagd). Verzoeker overhandigde zijn vergunning voor de garage, hetgeen een voldoende indicatie had over de structuur en omvang van zijn garage. Indien het CGVS hierover meer informatie wenste te bekomen, had men verzoeker hierover moeten vragen.”*

Verder benadrukt verzoeker dat hij reeds sinds 31 oktober 2015 België binnenkwam en dat hij in de maand van zijn vlucht *“allerlei obstakels en tegenslagen heeft dienen te overwinnen”*. Hij kan het er niet mee eens zijn wanneer men hem verwijt op de dag van zijn gehoor, ruim één jaar na de gebeurtenissen, niet doorleefd te zijn. Hij acht zijn verklaringen geenszins vaag en betwist ook dat hij over zijn opsluiting *“opvallend repetitief en summier, generisch”* zou zijn geweest. Hij stelt daaromtrent als volgt in zijn verzoekschrift: *“Verzoeker vertelde ondermeer dat hij geboeid werd, een zak over zijn hoofd kreeg, naar een auto werd gebracht, meegenomen werd naar het commissariaat, 's middags ondervraagd werd in een kamer waar hij alleen moest wachten en waar alleen een wc stond en een klein traliehekwerk. Verzoeker werd meermaals ondervraagd, steeds in dezelfde kamer, met slagen op de koop toe, door 2*

ondervragers waarvan 1 recht stond en 1 op een stoel zat en elke ondervraging een half uur duurde. 's Avonds werd verzoeker dan opnieuw telkens ondervraagd en enkel middag en avond eten kreeg. Verzoeker werd 10 dagen opgesloten op dezelfde kamer."

Met betrekking tot de dreigbrief stelt verzoeker dat hij door de opsluiting schrik en angst had voor de politie, reden waarom hij niet met de dreigbrief naar de politie stapte. Hij wijst erop dat de dreigbrief door hem werd "meegedeeld in zijn asiëldossier".

Voorts brengt verzoeker een uittreksel bij van het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 en voert hij aan als volgt in zijn verzoekschrift:

"Volgende objectieve elementen dienen in ogenschouw genomen te worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden.

UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

Verzoeker is van mening dat het Commissariaat-generaal hoger aangehaalde aspecten onvoldoende in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan.

Ook met andere indicatoren werd er onvoldoende rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, en dat het geweldsniveau en de impact van het conflict regionaal verschillend is.

Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar verzoeker afkomstig is.

Gezien de verklaringen van verzoeker met betrekking tot zijn herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar., met name valt hieronder ook de woonplaats van verzoeker, het dorp Nar Wasi.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE'S) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen.

Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel (zoals politiediensten en bij uitbreiding iedereen die hun hulp verschaft).

Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats.

Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities.

In het dorp van verzoeker waren er ook talrijke conflicten en aanslagen, hetgeen hij vertelde in zijn verhoor bij het CGVS (ondermeer had verzoeker het over een aanslag tegenover zijn huis en twee ontploffingen bij een brug).

Verzoeker verwijst naar het standpunt van UNHCR ingenomen op 19 april 2016 over Afghanistan, ondermeer over de veiligheidssituatie en de impact op burgers."

3.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 (stuk 5).

Per drager brengt verweerder op 11 september 2017 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: een landkaart van het district Behsud in de provincie Nangarhar, het rapport "Afghanistan: The security situation in Nangarhar province" van Landinfo van 13 oktober 2016 en de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad" van 9 juni 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Bij gewone brief van 14 september brengt verzoeker een certificaat van de studies van zijn vader bij (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Vluchtelingenstatus

Luidens artikel 3, § 1, eerste lid PR RvV dienen alle processtukken aan de Raad te worden toegezonden bij ter post aangetekende brief. Een gewone, niet-aangetekende brief kan niet worden beschouwd als een dergelijke brief. Hoe dan ook is het stuk niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling zodat het stuk overeenkomstig het bepaalde in artikel 8 PR RvV niet in overweging wordt genomen.

Verzoeker voert aan dat hij zowel door de Afghaanse politie als door de taliban wordt bedreigd. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) gelet op het gevoerde medisch onderzoek geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden leeftijd en afbreuk wordt gedaan aan de bewijswaarde van de voorgelegde taskara (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) en aan verzoekers algehele geloofwaardigheid; (ii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over (a) de reden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, (b) de werken aan de binnengebrachte politieauto en de prijs van deze werken, en (c) de stallingsplaats van de binnengebrachte politieauto in zijn garage; (iii) zijn verklaringen niet-doorleefd en vaag zijn en lacunes en onaannemelijkheden vertonen wat betreft (a) zijn opsluiting bij de politie, (b) zijn reactie op het ontvangen van de dreigbrief van de taliban, (c) zijn periode van onderduiken bij zijn oom, en (d) de bedreigingen van de taliban; en (iv) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Na lezing van het verzoekschrift dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de voormelde motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van sommige van zijn verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven uit de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen.

Aangaande verzoekers leeftijd dient er vooreerst op gewezen dat verzoeker de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet kan betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij (administratief dossier, stuk 14). Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten. Vervolgens dient vastgesteld dat verzoeker niet verder komt dan zijn uiteenlopende verklaringen betreffende zijn leeftijd (op het CGVS, op de DVZ en in zijn taskara) te herhalen en te stellen dat deze niet ver uit elkaar liggen en telkens wijzen op een leeftijd van 17 à 18 jaar. Daarmee verliest verzoeker evenwel geheel de voormelde beslissing van de Dienst Voogdij uit het oog, waaruit blijkt dat verzoeker op 6 november 2015 minstens 21,3 jaar oud was en mogelijk zelfs nog ouder. Dat verzoeker in zijn verzoekschrift blijft vasthouden aan deze reeds ongeloofwaardig bevonden geboortedata, zoals blijkt uit de opgegeven geboortedatum (zie verzoekschrift, p. 1) en in weerwil van de resultaten van het medisch onderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij, toont eens te meer aan dat verzoeker bewust de Belgische asielinstanties tracht te misleiden, hetgeen afbreuk doet aan zijn algehele geloofwaardigheid.

In de bestreden beslissing wordt terecht vastgesteld dat verzoekers verklaringen omtrent zijn vluchtmotieven tegenstrijdig zijn aangezien hij tijdens het invullen van de fiche “niet-begeleide minderjarige vreemdeling” verklaarde dat zijn vader met de politie had samengewerkt waardoor verzoeker door de taliban werd bedreigd, terwijl hij op de DVZ en het CGVS verklaarde dat hij zelf problemen had met de politie en bovendien er door de taliban van werd verdacht een spion te zijn. Betreffende verzoekers verweer dat hij tijdens zijn “*intakegesprek*” (i.e. bij het invullen van de fiche “niet-begeleide minderjarige vreemdeling”, administratief dossier, stuk 18) niet kon/mocht uitpraten en daardoor niet kon uitleggen dat zijn problemen reeds begonnen voor de dood van zijn vader, dient vastgesteld dat verzoeker tijdens zijn gehoor op het CGVS enkel verklaarde dat zijn vader hetzelfde werk deed en dat de dreigbrief over hem en niet over zijn vader ging (gehoorverslag CGVS, p. 11). Hij maakte tijdens zijn gehoor op het CGVS geen enkele melding van het feit dat hij tijdens het invullen van de fiche “niet-begeleide minderjarige vreemdeling” niet de kans kreeg om zijn verhaal uiteen te zetten wanneer hij met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd. Het betreft dan ook een blote *post factum*-verklaring.

Tevens wordt in de bestreden beslissing terecht gewezen op verzoekers tegenstrijdige verklaringen betreffende de werkzaamheden die nog aan de binnengebrachte politiewagen dienden te worden uitgevoerd, betreffende de prijs van deze werkzaamheden en betreffende de stallingsplaats van deze politiewagen in/aan zijn garage. Dat verzoeker tijdens zijn interview op de DVZ niet mocht uitpraten, vormt geenszins een verklaring voor het feit dat hetgeen hij wél kon verklaren niet overeenstemt met zijn verklaringen op het CGVS. De ingevulde vragenlijst werd hem op de DVZ in het Dari voorgelezen en met de ondertekening ervan bevestigde hij uitdrukkelijk dat de erin vervatte verklaringen met de werkelijkheid overeenstemmen. Verzoeker gaf op de DVZ evenwel aan niets toe te voegen. Aldus kunnen verzoekers verklaringen op de DVZ niet buiten beschouwing worden gelaten omdat hij heden meent dat hij tijdens zijn interview op de DVZ niet zou hebben kunnen of mogen uitspreken. Aangaande de stallingsplaats van de auto wijst verzoeker op de “*vertaling van de tolk ter zitting*”. Er kan evenwel worden vastgesteld dat verzoeker op het einde van zijn gehoor op het CGVS verklaarde de tolk goed te hebben begrepen (gehoorverslag CGVS, p. 23). Verder laat verzoeker na *in concreto* uiteen te zetten hoe uit de voorgelegde vergunning voor zijn garage (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) zou blijken welke de structuur en omvang van zijn garage is. Dat hem niet werd gevraagd of verzocht om fotografisch bewijs van zijn garage voor te leggen, is evenmin een afdoende verschoning, vermits de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Tevens dient opgemerkt dat verzoekers verklaring in onderhavig verzoekschrift (p. 6) dat de sleutel van de politiewagen bij de politieagent was gebleven evenmin aannemelijk is aangezien redelijkerwijze kan worden verwacht dat de sleutels van een wagen die aan een garagist wordt toevertrouwd samen met de wagen aan deze garagist worden overhandigd.

Waar verzoeker aanvoert dat hij reeds sedert 31 oktober 2015 in België verblijft en dat er ruim een jaar is verstreken tussen de gebeurtenissen en zijn gehoor op het CGVS, dient erop gewezen dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van dit asielrelaas, die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land. Daar de aangehaalde gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, kunnen zij geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift zodat hij bij machte zou moeten zijn deze op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten. Voor het overige herhaalt verzoeker slechts enkele van zijn verklaringen over zijn opsluiting bij de politie en de dreigbrief van de taliban (verzoekschrift, p. 6-7), hetgeen op zich evenwel bezwaarlijk kan worden beschouwd als een dienstig verweer.

De door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stuk 5) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er geenszins in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht geoordeeld als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud,

Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel. Met name valt hieronder ook uw woonplaats, het dorp Nar Wasi.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten geviséerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Uit de informatie gevoegd bij verweerders aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt dat de hiervoor geciteerde analyse heden nog steeds correct en actueel is. In onderhavig verzoekschrift komt verzoeker niet verder dan te verwijzen naar dezelfde informatie die door verweerder werd gebruikt (verzoekschrift, stuk 5), doch hier slechts enkele passages uit aanhaalt en voorts geen enkel stuk bijbrengt waaruit zou kunnen blijken dat het geheel van de door verweerder bijgebrachte informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier en rechtsplegingsdossier, stuk 7) onjuist of achterhaald zou zijn. Aldus wordt de hiervoor geciteerde analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

Het beroep ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging houdende bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) van 8 februari 2017 is onontvankelijk.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER